

там, вашата култура, научете нашите ценности, за да станете хора!“, те не го разбират като възрастните, да го изкажат, но някак си несъзнателно се затварят в себе си... Хубави, здрави деца, интелигентни... Когато ги накарах да пишат за себе си, те пишат като за някакви... „Ние сме извън света някак си, ние сме нищо, другите не ни оценяват“ – това е техния страх, защото никога не са се смесвали да живеят с други, сегрегирани особено в гетата, които живеят, израстват деца. „Ние нямаме култура, ние нямаме религия, ние не можем да се учим добре, те го правят по-добре, българските деца, те са по-хубави“ – също като във филма за бялата и черната кукла – значи негърското дете каза: „Бялата кукла е по-хубава, защото тя е бяла“... Комплекси. За непълноценност. Като ги гледаш после, ти става жал – красиви, интелигентни деца, а душата им е толкова опустошена. И тези училища, хубаво е, че са в гетата, нали, близко до тяхното... Ужким не ги асимилират, обаче те се унищожават. Те се чувстват като отделени, изхвърлени, живеят сред боклуците, рисунките им рисуват – „Искаме да живеем на булевард“, „Искам да живея в блок“. Искат да бъдат като другите деца и го осъзнават, че на тях това не им е отсъдено и те трябва да се примирят и да си знаят мястото... Да. Няма избор, няма шансове... „Ми какво, като изуча? Ми аз ще се оженя, и трябва да хвана някой занаят на баща ми, който е сигурен, и ще ми донесе някакви пари защото, като завърша, кой ще ме вземе на работа, аз нали съм циганин, те циганите ни не щат“. Във II клас едно дете, К., дойде, то няма майка, само баща. И му казвам: „К., аз искам да ти помогна. Ще ти бъда временно като майка, искам да ти помогна, ти си много умен“, то ми казва: „Госпожо, какво ми приказваш? Та вие, българите, мразите циганите, какво ще ми помогнеш?“ Аз се изненадах, едно II клас дете така: „Вие българите мразите циганите, какво можеш ти да ми помогнеш?“... Те растат с това, че са мразени, че няма да получат нищо от обществото, че трябва сами да се справят (уч.25).